

ENTREVISTA

Nick Hornby

Narrador britànic

► ► ►

han anat seguint els meus llibres posteriors o que fins i tot m'han conegut després d'haver publicat *Fiebre en las gradas*.

L.D. Les seves tres novel·les anteriors estaven escrites des de la perspectiva d'un home. ¿Com s'ha trobat a l'hora d'escriure un llibre narrat per una dona?

M.H. No m'ha suposat cap dificultat afegida. De fet, va ser més difícil posar-me en la pell d'un nen, com feia a *Una mena de pare*, que en la d'una metgessa londinenca de classe mitjana. A més, quan vaig crear la protagonista de *Com ser bo* no pretenia convertir-la en un prototipus de com pensen les dones: n'hi haurà que s'hi sentiran identificades i d'altres que no. Sempre que escrius un llibre protagonitzat per algú diferent de tu, sigui home o dona, tens problemes, perquè has de crear un personatge que pensi i senti d'una manera coherent i consistent. A més, crec que puc dir que conec bé com pensa l'altre sexe, perquè tota la meua vida he estat més sovint rodejat de dones que d'homes.

L.D. I com és?

M.H. Els meus pares es van divorciar i vaig viure molts anys amb la meua mare i la meua germana. Més endavant, vaig deixar-les per anar-me'n a viure amb la meua primera parella. Després del meu divorci, ara torno a compartir la meua vida amb una altra dona. O sigui que puc dir que des dels 24 anys em relaciono amb els homes a la feina, per prendre una copa o per veure un partit de futbol, però amb qui he conviscut és amb dones. Però en realitat, tots els homes casats o aparellats poden dir el mateix que jo!

L.D. Creu que amb aquest llibre el seu públic ha deixat d'estar constituït principalment per homes?

M.H. Més que amb aquest darrer, jo diria que amb *Una mena de pare*. De fet, el sexe predominant dels meus lectors ja va començar a canviar amb *Alta fidelitat*. Però és normal: està demostradíssim que les dones llegeixen més que els homes.

L.D. Els crítics del seu país han resumit el tema del seu llibre com la presentació d'un conflicte entre l'altruisme i la llibertat personal. Hi està d'acord?

M.H. En bona part sí, però sense oblidar que aquest xoc es dona en el context d'un matrimoni en crisi. *How to be Good* també és un llibre sobre les renúncies personals a què s'ha de sotmetre tota persona que opti per viure en parella.

L.D. Deia abans que els seus llibres ja no són tan autobiogràfics. ¿És una casualitat, doncs, que escrivís aquesta novel·la després de divorciar-se de la seva primera dona?

M.H. Quan un es divorcia, pensa moltíssim sobre què significa aquesta ruptura i potser per això vaig escriure un llibre

com aquest. Però que quedi clar: la història de *Com ser bo* no té res a veure amb la del meu divorci. El meu matrimoni no es va trencar perquè m'hagués obsessionat tant per ajudar els altres que hagués descuidat la meua família. La qüestió espiritual no hi va tenir res a veure.

L.D. Però tinc entès que dedica bona part dels seus diners a actes de beneficència...

M.H. Sí, perquè tinc un fill autista i destino part dels meus ingressos a lluitar contra aquesta malaltia. Per a mi és relativament fàcil poder donar aquest diners, perquè les vendes dels meus llibres i les pel·lícules que se n'han fet m'han proporcionat molt

munes, convertint-les en extraordinàries perquè el lector hi connecti. Per mi escriure és una manera de comunicar.

L.D. És veritat que no llegeix mai les crítiques dels seus llibres?

M.H. Sí, i les entrevistes tampoc!

L.D. Gràcies per la part que em toca!...

M.H. Ho sento. La veritat és que en vaig tenir prou després de llegir totes les crítiques que em van fer quan vaig publicar *Fiebre en las gradas* i algunes de les que van sortir amb motiu de *Alta fidelitat*. Odio les males crítiques, que són la majoria, i amb les bones, somric i em poso vermell, però tampoc aprenc res de nou. Moltes crítiques en realitat són només el resultat de barrejar el re-

deixo portar una mica per la història. Els lectors disfruten molt amb les petites coses, i els detalls, precisament, són els que menys es poden pla-

“Voldria que els lectors sentissin el mateix amb una novel·la meua que quan escolten música”

XAVIER BERTRAL

“Escric sobre situacions comunes convertint-les en extraordinàries perquè el lector hi connecti”

bons ingressos. Però amb això no n'hi ha prou per ser una bona persona!

L.D. ¿Creu que en general la gent es preocupa per ser bona?

M.H. M'agradaria pensar que sí. Moltes accions polítiques o de les pròpies persones estan condicionades per la preocupació contínua que tots tenim de quedar bé davant dels altres.

L.D. Llavors, ¿creu que intentem ser bons per convenciment propi o només perquè els altres ens mirin amb bons ulls?

M.H. Suposo que per les dues coses. Per a una persona és molt important la percepció moral que la resta en té. Per exemple, potser a molts els agradaria tenir sexe amb una parella diferent cada nit, però no ho fan perquè moralment no estaria ben vist.

L.D. Segons els crítics, l'èxit dels seus llibres rau en la seva capacitat de fer que el lector s'identifiqui amb els personatges i les situacions quotidianes dels seus llibres. Comparteix aquesta opinió?

M.H. És el que intento que passi: escriure sobre situacions co-

nificar abans d'escriure. Vénen quan t'hi poses: és impossible planejar un acudit.

L.D. Els seus tres llibres anteriors s'han portat al cinema. ¿Escriu preocupant-se que la seva novel·la sigui adaptable a la gran pantalla?

M.H. No. De fet, quan vaig publicar els meus dos primers llibres, no em va passar pel cap mai que es poguessin convertir en material filmat: *Fiebre en las gradas* perquè estava narrat en seqüències molt curtes i *Alta fidelitat* perquè té lloc en una botiga de discos recreada en la ment d'una persona. Si escrivís pensant que el que publico s'ha de convertir en una pel·lícula hi hauria de fer aparèixer helicòpters i altres elements per donar espectacularitat. I decididament, no és el que m'interessa.

L.D. Si fins i tot vostè afirma que els seus llibres no són cinematogràfics, per què creu que despertent tant l'interès de la gran pantalla?

M.H. Suposo que té a veure amb si el llibre t'agrada molt o no. Si un director de cinema s'identifica molt amb la his-

tòria que jo li proposo, serà capaç de convertir-la en imatges per molt difícil que sigui. Si un llibre els encanta, ja s'espavilaran a fer la pel·lícula d'alguna manera. Molta gent no sap que de fet gairebé tots els llibres anglesos tenen venuts els seus drets a una productora per convertir-los en films. Que després s'acabi rodant o no, ja és una altra cosa. En aquest aspecte, jo he tingut més sort que altres amics meus també escriptors.

L.D. ¿Està content de les adaptacions de les seves novel·les al cine?

M.H. Sincerament, sí. Però també et dic que si no m'haguessin agradat, tampoc seria una cosa que em preocupés massa. Crec que els meus llibres sobreviuen més enllà de si se'n fan films bons o dolents.

L.D. ¿Suposo que deu estar molt content d'haver aconseguit que gent que no llegia mai un llibre compri les seves novel·les?

M.H. N'estic molt orgullós. El públic dels meus primers llibres potser sí que estava constituït en gran part per persones que no tenien el costum de llegir. Però a partir d'*Una mena de pare* també puc dir que molts dels que compren els meus llibres són lectors habituals de literatura. Per mi és una gran satisfacció que molts fans de l'Arsenal no hagin deixat de llegir la meua obra tot i que ja no parli de futbol.

L.D. Quina reacció volia crear en els seus lectors quan va escriure 'Com ser bo'?

M.H. Més que fer-los pensar, el que volia era que sentissin. M'agrada que els meus llibres emocionin i que diverteixin en comptes de ser simplement objectes contemplatius. Voldria que els meus lectors tinguessin la mateixa experiència quan llegeixen una novel·la meua que quan escolten una peça de música.

L.D. Ha començat un nou llibre?

M.H. Sí, a finals de l'any passat. Però el tinc una mica aparcat perquè ara estic escrivint el guió d'una pel·lícula conjuntament amb l'Emma Thompson. Ja vaig participar en l'adaptació cinematogràfica de *Fiebre en las gradas*, però aquesta és la primera vegada que escric un guió original.

L.D. Els seus amics diuen de vostè que malgrat el munt de llibres que ha venut, la fama i els diners no l'han canviat gaire...

M.H. No vaig començar a guanyar molts diners fins passats els 35 anys i a aquesta edat, un ja no canvia gaire. Tinc una casa més gran i vesteixo roba més cara, però els meus amics i les meves aficions són les mateixes. M'agrada saber que no m'haig de preocupar pels diners, però això no vol dir que de cop m'hagi de posar a conduir un Lamborghini o que surti cada any amb una model rossa diferent. Com deïem abans: no estaria ben vist!